

Arrest

nr. 149 132 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 september 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van de verwerende partij van 19 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verwerende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in de nota met opmerkingen, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 mei 2015 dient de verwerende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 25 juni 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 7 mei 2015 opgenomen grond, stelt zij dat zij niet kan instemmen met de beschikking: de verzoekende partij heeft na de bestreden beslissing op 29 januari 2015 een aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als feitelijke partner, zodat zij een attest van immatriculatie heeft en gedurende deze tijd het grondgebied niet dient te verlaten. Deze aanvraag werd nog niet behandeld. De verwerende partij wijst er tevens op dat de verzoekende partij op 15 oktober 2014 een aanvraag indiende als vader van een minderjarige burger van de Unie, waarna op 10 april 2015 een bijlage 20 werd genomen. De verwerende partij meent dat het duidelijk is dat de vordering onontvankelijk is, vermits er in deze omstandigheden geen belang is. De verzoekende partij betwist dit en stelt dat er wel degelijk aanleiding is tot de annulatie van het bevel: zij staat thans onder een attest van immatriculatie, dus het bevel kan niet uitgevoerd worden, maar het kan niet dat dit bevel herleeft na de beslissing en er dan een nieuw bevel kan genomen worden en hierop een inreisverbod kan worden gegrond. Voor een goed rechtsverkeer is er aanleiding tot annulatie.

2.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.2.2 De verwerende partij meent ter terechtzitting dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar vordering, daar deze op 15 oktober 2014 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende als vader van een minderjarige burger van de Unie, waarna op 10 april 2015 een bijlage 20 werd genomen, en omdat deze op 29 januari 2015 zulke aanvraag indiende als feitelijke partner, zodat zij een attest van immatriculatie heeft en gedurende deze tijd het grondgebied niet dient te verlaten, en deze aanvraag nog niet behandeld werd.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij ter terechtzitting niet duidelijk maakt op grond waarvan de verzoekende partij geen belang meer zou hebben bij de vernietiging van de thans bestreden beslissing, zijnde een bevel om het grondgebied te verlaten, omdat zij nadien (op 15 oktober 2014) een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, die vervolgens (op 10 april 2015) negatief werd beantwoord.

Met betrekking tot de lopende aanvraag van 29 januari 2015 en het feit dat de verzoekende partij op dit moment in het bezit is van een attest van immatriculatie, dient erop gewezen te worden dat dit hooguit tot gevolg heeft dat het bevel om het grondgebied te verlaten thans niet kan worden uitgevoerd, zoals de verzoekende partij ter terechtzitting ook erkent. De aanwezigheid in het rechtsverkeer van een eerder niet uitgevoerd bevel, zoals de thans bestreden beslissing, heeft echter nog steeds gevolgen voor de verzoekende partij, aangezien het bestaan van een dergelijk bevel de feitelijke en juridische basis kan vormen voor een later tussen te komen gedwongen verwijderingsmaatregel overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 4° *juncto* 74/15, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, met name een bevel zonder termijn om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het op verwijdering (de zogenaamde bijlage 13septies) of, zoals de verzoekende partij ter terechtzitting uitdrukkelijk aangeeft, van een inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De nietigverklaring van de thans bestreden beslissing verschaft de verzoekende partij zodoende wel degelijk enig voordeel. Met haar betoog ter terechtzitting maakt de verwerende partij dan ook niet duidelijk op grond waarvan zij meent dat het loutere feit dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, deze nog hangende is en zij in het bezit is van een attest van immatriculatie, waardoor de thans bestreden beslissing tijdelijk niet kan uitgevoerd worden, volstaat om te stellen dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij haar beroep tot nietigverklaring. De ter terechtzitting opgeworpen exceptie van de verwerende partij kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In de beschikking van 7 mei 2015, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten dat gesteund wordt op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang op, daar het bestreden bevel genomen is op grond van een gebonden bevoegdheid, die voortvloeit uit artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Daar verder echter zal blijken dat een schending van (het hoorrecht in combinatie met) artikel 74/13 van de vreemdelingenwet lijkt aannemelijk gemaakt te worden, kan niet langer zonder meer gesteld worden dat de verwerende partij, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel, niets anders vermag dan opnieuw een verwijderingsmaatregel te nemen. De exceptie van de verwerende partij lijkt dan ook te moeten worden verworpen.

De verzoekende partij roept in een enig middel onder meer de schending in van (het hoorrecht zoals verzekerd door artikel 41 van het Handvest Grondrechten EU in combinatie met) artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar haar partner met wie zij wenst wettelijk samen te wonen, het feit dat deze partner op 18 augustus 2014 is bevallen en het feit dat dit kind bij haar en haar partner inwoont. Zij geeft aan dat zij, wanneer zij gehoord zou zijn geweest, de mogelijkheid had gehad op deze elementen te wijzen en dat deze gegevens tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Er dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten laatste op 15 mei 2014 op de hoogte was van het feit dat de verzoekende partij met haar partner een wettelijke samenwoning wenste aan te gaan. Met betrekking tot de zwangerschap en het kind blijkt dat de verzoekende partij tijdens een in het kader van het onderzoek naar een eventuele schijnsamenwoning afgenomen interview van 12 juni 2014 heeft verklaard dat haar partner 7 maanden zwanger was. Uit het administratief dossier blijkt dat het negatief advies aangaande de wettelijke samenwoning op 10 september 2014 en voormeld interview op 19 september 2014 aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt. Uit de geboorteakte van 23 augustus 2014 die de

verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat het kind van de partners op 18 augustus 2014 geboren werd en dat de verzoekende partij dit kind reeds op 18 mei 2014 erkend heeft.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de intentie van de verzoekende partij om te huwen. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij niet de intentie te huwen heeft, maar zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook stelt, kan ervan uitgegaan worden dat de verwijzing naar de intentie om te huwen in plaats van om wettelijk samen te wonen een materiële misslag betreft. Daargelaten de vraag of op deze manier in de zin van voormeld artikel 74/13 rekening werd gehouden met het concrete gezinsleven van de partners, dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat noch uit de bestreden beslissing van 1 september 2014 noch uit het administratief dossier blijkt dat in enige mate rekening gehouden werd met het op 8 mei 2014 erkende en op 18 augustus 2014 geboren kind van de verzoekende partij en haar partner. Uit het administratief dossier blijkt echter niet eenduidig dat de gemachtigde van dit kind op de hoogte was bij het nemen van de bestreden beslissing, doch in haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat dit wel degelijk het geval is. Zodoende meent zij dat, indien de verzoekende partij gehoord zou zijn geweest en zij op haar kind zou gewezen hebben, dit geen ander licht op de bestreden beslissing had kunnen werpen, daar uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde hiervan reeds op de hoogte was. In de mate dat de gemachtigde inderdaad van het bestaan van het kind op de hoogte was of had kunnen zijn, benadrukt de Raad dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, zodat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorligt. De verwerende partij maakt in haar nota met opmerkingen niet duidelijk op welke manier uit het feit dat de bestreden beslissing verwijst naar de intentie om te huwen (al dan niet gelezen als wettelijk samenwonen) ook afgeleid zou kunnen worden dat met het kind van de verzoekende partij rekening werd gehouden. In de mate dat de gemachtigde toch slechts na het nemen van de bestreden beslissing van de zwangerschap of het kind op de hoogte was, hetgeen lijkt te blijken uit het administratief dossier, wordt met betrekking tot het hoorrecht op het volgende gewezen. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij had moeten worden gehoord en zij zich in het kader van haar betoog beroept op artikel 41 van het Handvest, dient erop gewezen te worden dat dit artikel uitdrukkelijk behelst dat eenieder er recht op heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld. De gemachtigde is evenwel geen instelling of orgaan van de Europese Unie. In de mate dat uit het betoog van de verzoekende partij kan afgeleid worden dat zij het hoorrecht als een algemeen beginsel van Unierecht inroept, merkt de Raad op dat het miskennen van het hoorrecht slechts tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden indien deze beslissing een andere uitkomst zou kunnen hebben gehad indien de onregelmatigheid niet had plaatsgevonden (HvJ 10 september 2013, C-383/13). De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift uiteen dat zij zou gewezen hebben op de geboorte van haar kind met haar partner en op de gevolgen ervan voor haar en haar partner. Gelet op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending inroept in combinatie met het hoorrecht, wordt aannemelijk gemaakt dat het horen van de verzoekende partij tot een andere uitkomst had kunnen leiden. Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt in de aangegeven mate gegrond, zodat op de andere onderdelen ervan niet verder dient te worden ingegaan.”

Ter terechtzitting van 25 juni 2015, alwaar de verwerende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 7 mei 2015 opgenomen grond, voert zij het in punt 2.1 weergegeven betoog.

De verzoekende partij voert het in punt 2.1 weergegeven betoog.

3.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij ter terechtzitting slechts ingaat op de ontvankelijkheid van het beroep, maar zich geenszins uitspreekt over de gegrondheid ervan. Zij gaat dan ook niet in op de inhoud van de beschikking van 7 mei 2015, zodat zij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 7 mei 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel in de aangegeven mate gegrond is.

3.3 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het enig middel behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 september 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE